

## **Előszó-9: Az erkölcs fogalma, több oldalról megvilágítva**

### **Az (abszolút) erkölcs fogalma:**

Az erkölcsösség az élet fennmaradása legfőbb feltétele, mértéke pedig annak a mértéke, amilyen mértékben betartjuk a lelkiismeretünk készítetéseit.

Az erkölcs szerintem azt az igyekezetet (a saját erkölcsi gyengeségünkkel élethossziglan folytatott küzdelmet) jelenti, hogy a lelkiismeret készítései szerint viselkedjünk, és elfogadjuk azokat a nehézségeket, amelyek mindig együtt járnak a helyes úttal (vagyis azzal, hogy felvállaljuk a közösségért hozott áldozatokat és a saját magunk fejlesztése nehézségeit) ahelyett, hogy másokat megaláznánk és hitelüket rontanánk, emberi és erkölcsi értékeiket rombolnánk, kétségbe vonnánk, hogy mi magunk többnek, jobbnak tűnjünk a valóságosnál.

Bővebben kifejtve:

---1. Az erkölcs a létfontosságú küzdelmünk a saját elfajult, eltúlzott vágyaink, az evolúciós jutalom-érzések (élvezet, öröm, boldogság, stb.) öncélú csábítása, az erkölcsi "könnyebb út" kísértése ellen. Ezek a kísértések okozzák, hogy az emberi természet nagyon könnyen csábítható a "könnyebb út"-ra. Ezek a kísértések az önámítás, önbecsapás, öntömjénezés (saját magunk felé) illetve a képmutatás, önfényezés, öntömjénezés (a külvilág felé) hamisságai, hazugságai által valósulnak meg.

---2. Az ember nem vállalja fel azokat a nehézségeket és áldozatokat, amelyek minden esetben szükségszerűen együtt járnak a jóra vivő (hasznos) életfenntartó ösztönös készítetéseknek a teljesítésével, tehát az emberek túlnyomó része enged a rosszra vivő, rosszra csábító (káros) kísértéseknek, és csak a testi-lelki jutalom-érzések megszerzésére vágyik.

Az ember sokszor ellenáll a lelkiismerete (a létfenntartó ösztönei) készítetéseinek, nem engedelmeskedik a jóra vivő (hasznos) ösztönös készítetéseinek. Bár ezek a lelkiismereti készítetések áldozatok meghozatalát és nehézségek legyőzését jelentik, de ezek viszik előre az életet, ezek biztosítják az élet fennmaradását.

Hogyan zajlik mindez?

---3. Az emberi természet könnyen a rossz útra csábítható a vágyak öncélú, élvhajász csábításai által.

**Ez azt jelenti, hogy elveszítjük a saját magunk és a külvilág igazságos, reális megítélését, és így a döntéseink nem a valóság szilárd talaján állnak! Tehát aki a “könnyebb utat” választja, az igen nagy eséllyel rossz döntéseket hoz! Ez pedig rombolja az evolúció hatékonyságát, és ezáltal az élet fennmaradása esélyeit!**

**---4. Az erkölcs annak az érdekében jött létre, hogy ellensúlyozza az emberi természet káros hatásait. Ezeket a káros hatásokat az emberi természet hedonista, opportunista öncélú élvezet-hajszolása, vágy-vezérelt, önámító, képmutató jellege okozza. Emiatt saját magunkat és a külvilágot helytelenül, elfogultan ítéljük meg, ezáltal a döntéseink alapjai elvesztik realitásukat és hitelességüket, és így a döntéseink tévessé válnak. Ez végül oda vezet, hogy az evolúció hatékonysága végzetesen leromlik, és ez teljesen tönkre teszi az élet fennmaradása esélyeit.**

**---5. Az erkölcsi követelmények meghatározása független az emberi akarattól, tehát az erkölcs abszolút kategória. Az erkölcs nem alku tárgya, nem egyenlő erkölcstelen kompromisszumokkal (vagy "bármilyen fajta erkölcs"-nek, pl. "keresztény erkölcs"-nek, "társadalmi erkölcs"-nek vagy "köz erkölcs"-nek nevezett kompromisszumokkal), az ember által sunyin összetákolt “erkölcsi normákkal”, mert ezek mindig tartalmaznak több-kevesebb kibúvót, engedményt az erkölcsi követelmények, az élet fennmaradása valódi érdekei által meghatározott követelmények alól.**

**Az erkölcs azért abszolút kategória, mert ahogyan az élet fenntartása sem vita tárgya, úgy az életet védő erkölcsösség sem az, mindez az ember hatáskörén kívül, azon fölül létezik, tehát emberi szempontból abszolútnak minősül.**

**---6. Az erkölcsösség az emberi élet értelme és a boldogság az emberi élet célja, mert az erkölcsösség az élet fenntartása legfőbb feltétele, és ha az erkölcsösség sikeresen megvalósul, ezt a boldogság érzése jelzi nekünk.**

## **Az erkölcs fogalma bővebben:**

### **Az erkölcs fogalma „Az erkölcs és az értékek általános elmélete fogalomtára” szerint:**

**---1. Az erkölcs azt jelenti, hogy felvállaljuk mindazokat a nehézségeket, amelyek szükségesek az élet fennmaradásához, vagyis**

**--- 2. Az erkölcs az élet fennmaradása érdekében tett önkorlátozások felvállalására irányuló törekvéseink (áldozathozatal, a nehézségek**

felvállalása, stb.) összessége. Az erkölcsösség az élet értelme, mert az erkölcsösség tartja fenn az emberi életet, ideális esetben a teljes élő természet fennmaradását segíti.

--- 3. Az erkölcs tehát a létfontosságú küzdelmünk saját elfajult, öncélúvá torzult vágyaink ellen, és azt a rombolást ellensúlyozza, amelyet az ember hedonista, opportunistá, hamis, önámító-képmutató természete, élvezet-hajszolása okoz az evolúció hatékonyságában, ezáltal az élet fennmaradása esélyeiben.

A vágyaink minden esetben az evolúciós jutalom-érzéseink megszerzésére ösztönöznek, tehát a testi élvezetek és a lelki-érzelmi örömek átélésére.

Az evolúciós jutalom-érzéseket kétféle módon lehet megszerezni, megérdemelten és érdemtelenül.

Aki felvállalja az életfenntartó ösztöneink késztetései végrehajtásával mindig együtt járó nehézségeket, az az erkölcsös úton jár, a "helyes úton" jár, és megérdemli a "jutalmazó érzések"-et.

Aki csalással, hamissággal, az önámítás-képmutatás segítségével szerzi meg a jutalom-érzéseket, az erkölcstelenül jár el, a "könnyebb úton" jár, és nem érdemli meg a jutalmazó érzéseket, és ha átmenetileg megszerzi is ezeket, érdemtelenül jár el...

--- 4. Az erkölcs az ember saját magával folytatott küzdelme az erkölcsi könnyebb út érvényesülése ellen, a vágyak öncélú kielégítése ellen.

**Az erkölcs az ember küzdelme az elemi erejű, öncélú, opportunistá, hedonista csábításaink ellen, tehát a testi szinten a hamis testi élvezet-keresési kényszereink ellen és a lelki-érzelmi szinten a hamis lelki-érzelmi örömkeresési kényszereink ellen, legfőképpen a hamis önbecsülésünk kényszere és a hamis közösségi érzésünk kényszere ellen.**

--- 5. Az erkölcs tehát az előbb felsorolt, rosszra csábító késztetéseink elleni törekvésünk, a vágyaink öncélú, elvtelen, hedonista csábítása elleni küzdelmünk.

--- 6. Az erkölcsösségre való késztetést a lelkiismeretünk közvetíti felénk a létfenntartó ösztöneink felől.

--- 7. Az erkölcsösség másképp fogalmazva annak a mértéke, amennyit a lelkiismeretünk szavából megfogadunk.

--- 8. Tehát nem születünk jónak, erkölcsösnek, de a legerősebb ösztönös, lelki késztetés él bennünk, hogy azok legyünk, mert ez az élet fennmaradása feltétele. Egyszerűen belátható, hogy senki, egyetlen ember sem akar szándékosan rosszat tenni, sőt, az alapkészítés bennünk az, hogy jót tegyünk, erkölcsösek legyünk, erre a lelkiismeret

**figyelmeztet minket életünk minden pillanatában. Az ember inkább a jót, az erkölcsöt akarja tenni, mert végülis ez válik hasznára az élet fennmaradásának, és minden idegszálunk, minden vágyunk, minden rezzenésünk az élet fenntartására van teremtve...**

--- 9. Így működik az embernél az erkölcs:

Az egyén erkölcsös esetben legyőzi a rosszra csábító vágyait, késztetéseit, amelyek a „könnyebb útra” vezetnek, vagyis az elemi erejű ösztönös, öncélú, opportunist, hedonista kényszereinket, tehát a hamis testi élvezetszerzési kényszerünket és lelki-érzelmi szinten a hamis önbecsülésünk kényszerét és a hamis közösségi tudatunk (érzésünk) kényszerét.

Ezek az önző, hedonista kényszereink tehát kétféle alapvető formában jelentkeznek, egyrészt a testi vágyakkal, vagyis a testi „élvezetszerzéssel” kapcsolatosan, másrészt a lelki-érzelmi vágyakkal, vagyis az „öröm- és boldogságszerzéssel” kapcsolatosan.

A lelki-érzelmi vágyak a két fő létfenntartási ösztönünknek megfelelően a hamis farka-ösztön (a hamis közösségi érzés kényszere) és a hamis rangsor-ösztön (a hamis önbecsülés kényszere) formájában jelennek meg.

A testi szintű elfajzott, hedonista élvezetszerzési kényszerünk minden bizonnyal az ember előtti múltunkban még önmagában kitűnően működő létfenntartási ösztön-rendszerünknek az emberré válásunk után sajnálatos módon elfajzott változata, míg a lelki-érzelmi szintű hedonista, elfajzott kényszereink a már csak az emberré válásunk utáni időkben kialakult helyzetben jöttek létre, annak megfelelően, hogy lelke és erkölce csak az embernek van.

--- 10. Az állatok szerintem még nem képesek elcsalni az evolúciós feladataikat, így erkölcstelenül, evolúció-ellenesen sem képesek viselkedni. Az ember viszont már messzemenőig képes erre a helytelen, öncélú, hedonista élvezet-, öröm- és boldogságszerzésre, így nála már az evolúció során kialakult a lélek, a lelkiismeret és az erkölcs is, melyekkel a rosszra vivő csábításainkat semlegesíteni tudjuk, és ezáltal helyreállítjuk az életfenntartás esélyeit. Sőt, a lélek és a lelkiismeret, tehát az erkölcs alapja szerintem együtt alakult ki az ember által választott „könnyebb úttal”, az öncélú, elvtelen élvezet-, öröm- és boldogságszerzési késztetéseinkkel (vagyis a rosszra vivő késztetéseinkkel, csábításainkkal).

**--- 11. Az öncélú, elvtelen élvezet-, öröm- és boldogságszerzési késztetéseink alkotják tehát a „rosszra vivő késztetéseinket”, csábításainkat, míg a lelkiismeret és az erkölcs a „jóra vivő késztetéseinket” testesíti meg.**

Ha a lelkiismeret nem jött volna létre az evolúciót veszélyeztető öncélú, elvtelen élvezet-, öröm- és boldogságszerzéssel (tehát a rosszra csábító kényszereinkkel, csábításainkkal) együtt vagy röviddel utánuk, akkor az ember igen hamar

kipusztult volna. Az evolúció során azonban a rosszra vivő kísértéseink (kényszereink) garázdálkodása ellen a természet azonnal védekezett a lelkiismeret létrehozásával, így végülis az emberiség evolúciója, ha nehézkesen is, de tovább haladhatott.

Az erkölcs a megvalósulását tekintve zömmel a könnyebb út leggyakoribb és legnagyobb jelentőségű formái, a fent leírt, rosszra vivő kényszereink kielégítésére létrejött ösztönös önámítási kényszerünk (az önigazoló önámításunk, öncsalásunk) és a képmutatásunk elleni küzdelmünket jelenti, mely nem tudatos, hiszen az önámítás-képmutatás formájában egy mélyen bennünk rejtőző, szintén ösztönös, bár nagyon káros jelenségről van szó. Az önámítás elleni küzdelmünk a tudatunkban leginkább mint a hazugság ellen, az őszinteségért és a tiszta lelkiismeretért folytatott (reménytelen...) küzdelmünként, törekvésünként jelenik meg.

**--- 12. Az erkölcsösség más megközelítésben azt jelenti, hogy nem fogadjuk el az élvezetek öncélú megszerzésére és általában a könnyebb út választására csábító megoldásokat, hanem akkor is teljesítjük az életfenntartó ösztöneink és a lelkiismeretünk parancsait, ha ez nehézségekkel jár.**

**--- Azt, hogy egy megoldás a helyes döntést vagy pedig a könnyebb út választását képviseli, az dönti el, hogy az élő természet és az emberi faj túlélése szempontjából melyik a hasznosabb, és melyikük tartalmaz hamisságot. A hasznosabb a helyes út, a másik a könnyebb út. A lelkiismeretünk (a lelkünk) tehát lényegében a DNS-en alapuló életfenntartó ösztöneink tudatosodott szószólója, mely a tudatunkkal, az elménkkel tartja a gondolati kapcsolatot és állandó kapcsolatban áll vele, ébrenlétben a gondolatok, álomban pedig álmokképek segítségével.**

**--- 13. Általánosságban kimondhatjuk, hogy egy emberi megnyilvánulás erkölcsileg akkor elítélendő, ha az erkölcsi könnyebb utat jelentő alternatívát képezi, mert létezik rajta kívül más, hasznosabb megoldás az evolúció, az élet fennmaradása számára. Mivel az evolúciós, a létfenntartási szempontból hasznos megoldás mindig valamilyen fokú nehézséggel jár, ezért a könnyebb út nemcsak haszontalanabb a többi megoldásnál, hanem egészen biztosan a legkönnyebb (a legkevesebb nehézség leküzdését igénylő) lehetőség, emiatt nevezzük „könnyebb útnak”. Az erkölcs tehát a könnyebb út csábításával szembeni ellenállásunkat jelenti, és szerencsés esetben az erkölcs a könnyebb út választásának az elutasítása.**

--- 14. Hogy miért jelenti a helyes út egyúttal a nehezebbik utat is? Erre a folyó sodrásának a hasonlatát idézem meg: ha hagyjuk magunkat az árral sodortatni, akkor is előre jutunk, és semmit nem kell tennünk, de a véletlenre lesz bízva, hogy hol kászálódhatunk ki a sodrásból, és csak a szerencsén múlik, hogy nem ragad-e magával a sodrás jóval messzebbre, mint kívántuk volna.

Ez a könnyebb út.

De ha nevesített úticélunk van, akkor mindenképpen úsznunk kell, hogy egyáltalán kijussunk a sodrásból és partot érjünk, és különösen, hogy pontosan ott érhessünk partot, ahol valóban szeretnénk!

Ez pedig a helyes, de mindig nehézséget hozó út.

--- **Csak szabad embert van jogunk adott esetben erkölctelenné nyilvánítani, mert a szabadság azt jelenti, hogy valaki tudatában van, hogy melyik a helyes út, az erkölcsös döntés, és döntését szabad elhatározásából hozza meg (Szerintem ugyanis: „A szabadság a felismert erkölcsi szükségszerűség”!). Tehát aki nincs tudatában annak (akár szellemi, akár erkölcsi színvonaltalansága miatt), hogy mi a helyes út, vagy nem szabadon hozza meg ezzel kapcsolatos elhatározását, az nem ítéltető el erkölcsileg.**

--- 15. Így kimondhatjuk, hogy az erkölcs minden embernek a külön küzdelme a könnyebb út csábításával szemben, és nem közösségi kategória, de mégis minden embernél azonos okok (a létfenntartásunk elemi érdekei) által vezérelt és elveiben azonos módon zajló folytonos igyekezet. Ez a küzdelem általánosságban a minden embert kínzó elvtelen, öncélú örömszerzési- és önbecsülési kényszerünk miatt zajlik, a saját lelkiismeretünk jóra vivő (erkölcsös) és az előbb említett (az emberi elme megjelenése miatt létrejött) rosszra csábító (erkölctelen) kényszereink készletései között őrlődve. Ha a boldogság, az igazságosság, a szabadság stb., tehát a legnemesebb fogalmak elismerten mindenkire nézve ugyanazt jelentik, akkor az erkölcs is, hiszen ezekből épül föl! Tehát az erkölcs nem csoport-fogalom (mint azt az eddigi hivatalos filozófia mondja), hanem globális, az egész emberiségre érvényes jelenség. Ez egybevág végső soron Platón, Kant és sok más nagy filozófus véleményével.

Az erkölcs nem a transzcendens, megmagyarázhatatlan dolgokhoz kötődik (mint azt az eddigi hivatalos filozófia állítja), hanem az evolúcióhoz és az emberi viselkedéshez. Azért ragaszkodtak idáig ösztönösen a transzcendens szférához, hogy kellően homályosan, meghatározhatatlanul tarthassák az emberi erkölcs fogalmát, és így az erkölcsi felelősség kérdése ne merülhessen föl olyan

hangsúlyosan. A gyarló (erkölcsileg esendő) emberekből álló gyarló (erkölcsileg esendő) társadalom hátsóját nyaló tipikus emberi beállítódás!

Kiegészítések az erkölcs fogalmához, a **jóra vivő késztetéseink** és a **rosszra csábító késztetéseink** magyarázatához:

A **“jóra vivő késztetéseken”** az életfenntartó ösztöneinkből származó késztetéseket értem, amelyek egyértelműen az evolúció hatékony menetét, az élet fenntartását szolgálják. A **"jóra vivő"** jelző nálam egyúttal azt is jelenti, hogy az egyén erkölcsösen viszonyul a(z) evolúciós, ösztönös) vágyaiból származó késztetésekhez, és felvállalja az evolúciós, az ösztönök által késztetett feladatokkal járó nehézségeket, vagyis elutasítja a jutalmazó érzések megszerzését a **"könnyebb út"** igénybevételével, tehát nem úgy kívánja megszerezni a jutalmazó érzéseket, hogy mellőzné, elcsalná az életfenntartó ösztöneink által késztetett feladatok elvégzését. Tehát a **„jóra vivő”** az **„erkölcsös”** szinonímája.

- A **“rosszra csábító (rosszra vivő) késztetés”** pedig szerintem az, amelynél az egyén nem emel gátat a vágyai kielégítése elé, és mindenáron, opportunistá, erkölcsileg megalkuvó módon is meg akarja szerezni a jutalmazó érzéseket; engedi magát a kísértésbe vinni, és rátéved a **"könnyebb útra"**, amely minden esetben csalással, hazugsággal, önbecsapással és képmutatással jár.

A **"társadalmi erkölcs"** a gyakorlatban szerintem a közmegegyezésen, az össznépi megalkuváson alapuló normák összességét jelenti, az önbecsapás (az önámítás) és a mások /becsapása (a hazugság, a képmutatás) olyanféle módozatait, amelyet az adott időben és az adott helyen a társadalom még megengedhetőnek – sőt, sokszor szükségesnek - tart. Ez tehát nem közerkölcs vagy társadalmi erkölcs, hanem sokkal inkább közerkölcstelenség, társadalmi elaljasulás, sunyi egymásra kacsintás...